

Livet EN SANG FRA

MARTS | STOKKEMARKE KIRKE

Lolland
SYNGER

Projektet er støttet af sundhedsstyrelsens Covid 19 aflastningspulje.

Jeg ved en lærkerede

1. Jeg ved en lærkerede,
jeg siger ikke mer'
den findes på en hede,
et sted som ingen ser.
2. I reden er der unger,
og ungerne har dun.
De pipper de har tunger,
og reden er så lun.
3. Og de to gamle lærker,
de flyver tæt omkring.
Jeg tænker nok de mærker,
jeg gør dem ingenting.
4. Jeg lurder bag en slåen.
Der står jeg ganske nær.
Jeg rækker mig på tåen
og holder på mit vejr.
5. For ræven han vil bide
og drengen samle bær.
men ingen skal få vide,
hvor lærkereden er.

Tekst: Harald Bergstedt, 1921

Melodi: Carl Nielsen, 1924

Den blå anemone

1. Hvad var det dog, der skete?
Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det
den første dag i marts.
Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit sø-blå flor
et stænk af himlens tone?
Den lille anemone,
jeg planted' dér i fjor.

2 På Lolland jeg den hentede',
et kærtegn fra min fødeø.
Så gik jeg her og ventede'
og tænkte: »Den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone
forgår min anemone;
jeg ser den aldrig mer'.

3 Nu står den der og nikker
så sejersæl i Jyllands grus
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølgeskær.

4 Hvad var det dog, der skete?
Mit hjerte koldt
og hårdt som kvarts
det smelter ved at se det
den første dag i marts.
Jeg tænkte: »Evig skiltes ad
min sjæl og glæden«. da jeg sad
i vint'rens grumme done.
Nu gør min anemone
mig atter fri og glad.

5 For denne rene farve
den er mig som en vårens dåb,
den la' r mig nyfødt arve
en evighed af håb.
Så bøjer jeg mig da mod jord
og stryger ømt dit silkeflor,
en flig af nådens trone.
Du lille anemone,
hvor er vor skaber stor!

Tekst: Kaj Munk 1943/
Melodi: Egil Harder 1945.

Jeg plukker fløjlsgræs

En vår er kommet så mildt og stille
med drømmedufte om mark og vang.
På sølvstreng klimprer den friske kilde,
og fuld af sødme er fuglens sang.
Jeg plukker fløjlsgræs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Men blodet brænder i mine årer,
mit lille hjerte har ingen ro.

Jeg synger ikke, jeg danser ikke,
der er så meget, jeg ikke når.
Er jeg bedrøvet? Jeg ved det ikke.
Jeg drømmer bare, og tiden går.
Jeg plukker fløjlsgræs, og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Snart kommer prinsen fra eventyret,
mon da mit hjerte kan finde ro.

Hans silkekappe har gyldne knapper,
kækt gynger fjerer på hans baret.
Og han er mandig og flot og tapper,
og på hans skjold er der ingen plet.
Jeg plukker fløjlsgræs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Men hvis han ser mig i pigevrимlen,
mon da mit hjerte kan finde ro.

Lad hjertet hamre, lad blodet strømme,
mens barmen runder sit hvide lin.
Snart kommer helten fra mine drømme,
skønt ingen ved det, er han dog min.
Jeg plukker fløjlsgræs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Dig gi' r jeg alle mit hjertes blomster,
for du har taget mit hjertes ro.

Melodi: Knud Vad Thomsen 1951 –
Tekst: Sigfred Pedersen 1951

Nu lakker det af tiden småt

Nu lakker det ad tiden småt,
da jomfru vår vil komme;
den søvn, som hun i nat har få' t,
er sagtens snarlig omme.
Eja, eja! hvor skønt!
Snart løvet står grønt,
og fuglen vil kvidre så kønt.

Bort kaster hun sin Camisol,
men listig i det samme
sig nærmer den forlibte sol
i fulde fyr og flamme.
Eja, eja! hvor skønt.....

Så tager hun sit styrtebad
i luftens milde strømme;
lig lette skyer skilles ad
de mørke nattedrømme.
Eja, eja! hvor skønt

Og når hun så er toet og tør't
den ranke mø sig klæder i
silkesærk og fløjlskørt og
stadselig fremtræder
Eja, eja ! Hvor skønt...

Se, solen med et rundt gesigt
bagefter hende render;
han tror nu ret, det er hans pligt
at være hendes tjener.
Eja, eja! hvor skønt

Og vil hun bruge ham som spejl
Da er han ret fornøjet
Skønt stundom, det slår aldrig fejl
Han tårer får i øjet.
Eja, eja! Hvor skønt
Snart løvet er grønt
Og fuglen vil kvidre så skønt.

J.C. Gebauer | Chr. Winter

Man bli'r så glad, når solen skinner

Hjertet hopper i mit bryst,
dagen går med liv og lyst,
der står skrevet kys
på hver pigemund.
Foden flytter sig adræt,
sindet bli'r så lyst og let,
hjernen bli'r så klar,
og det har jo sin grund:

Jeg bli'r så glad, når solen skinner,
så glemmes sorg og suk og savn,
når den forgylder tårn og tinder,
så ta'r jeg byen i min favn.
Forklar mig, hvad der sker?
men jeg går rundt og ler,
jeg bli'r så glad og fri,
men det er nok fordi,
jeg bli'r så glad, når solen skinner
på gamle kongens København.

Når det første spæde blad
grønnes, bli'r jeg kisteglad,
og syn's København
er det bedste sted!
Når jeg mærker, det er vår,
og den første lærke slår,
kribler det i mig,
så må jeg synge med!

Jeg bli'r så glad, når solen skinner,
så glemmes sorg og suk og savn,
og alt det bedste jeg så finder
her i min kære fødestavn,
ja, jeg bli'r optimist
og springer her og hist
og bringer liv og fest
til hver en traurig gæst!
Jeg bli'r så glad, når solen skinner
på gamle kongens København.

Fra »Københavnerviv«, 1939

Musik Kai Normann Andersen
Tekst C.V. Meincke

Nu går våren gennem Nyhavn

Nu går våren gennem Nyhavn fra Shanghai og til Kahyt,
nu har solens gule unger i hver skimlet regnvejrsnyt.
Alle havnens søde piger drikker forårguden til.
Vi har øl i stride strømme, vi har sang og banjospil.

Se, en fugl har bygget rede her ved Sørenns brede bryst,
blot en lille lommelærke, men hvor kvidre den med lyst.
Sæt dig her ved Sørenns side, hvis du ikke har kredit,
køb du kuns din flade kaffe, jeg skal fylde den med sprit.

Hvad er vintrens golde glæder imod vårens kåde leg?
Jeg vil elske hundred' piger, jeg skal gemme en til dig,
men når bæverdingen lukker, vil vi glide to og to,
går jeg ad en hønsestige til Kathinkas kyske bo.

Hun kan ordne Søren Bramfri uden vals og store ord,
hun kan glatte pandens rynker, hun kan tømme lommens foer.
Og hver gang jeg slår på tæven, kan hun tæmme min fysik
med en lille tjat på kinden og en ekstra giggernik.

Kom med min søde nyhavns pige, lad mig elske dig i nat.
Se, en simpel hønsestige har til himlens dør jeg sat.
Jeg kan sprænge alle skranker, jeg kan bryde alle bånd,
men i aften bli'r jeg stille, blot du tar min store hånd.

Niels Clemmensen 1933 - Sigfred Pedersen 1933

Katinka Katinka luk vinduet op

Katinka, Katinka, luk vinduet op,
nu vil jeg spendere en vise.
Et forår har kærtagnet pigernes krop,
og nu er du li' til at spise.
Men først skal vi ha' os
en sang eller to,
og så skal Katinka og Søren til ro.
Katinka, Katinka, luk vinduet op
og hør min harmonikavise.

Jeg mindes den aften
jeg mødte dig først,
jeg sad i "Cap Horn" med en bajer.
Jeg var s'gu så glad
for mig sel' og min tørst
og Brøndums de små akkelejer.
Men så kom du ind
med et kedeligt drys,
og han fik en skalle og du fik et kys.
Og så, ja og så ble' du et med min tørst
og noled' min eneste bajer.

Men skidt med en bajer,
blot pigen er glad,
for janterne, de skal jo trille.
Og hver gang vi savner
lidt flydende mad,
har jeg mit talent for at spille.

Så gi'r jeg en sang i en gjaldende gård,
mens slanter og sølvtøj
i stenbroen slår.
Så slår vi til Søren, til Søren bli'r flad,
Ja, så ska' vi sør'me ha' gilde.

En vinter sled sålen
af strømper og sko,
men foråret lapper det hele.
Lad tærne toppes og træerne gro,
med dig vil min rigdom jeg dele.
Nu genlyder Nyhavn
af sang og af spil,
jeg presser citronen, så tit du det vil.
Jeg ved, du er varm
og jeg tror, du er tro,
og så' er det en smal sag at dele.

Katinka, Katinka, smæk vinduet i,
og spar dine små bommelommer.
Gør stuen lidt pæn,
mens jeg tæller til ti,
og ærbart ad gangdøren kommer.
Du gi'r mig din seng
og jeg gi'r dig min sang,
så fejrer vi foråret endnu en gang.
Katinka, Katinka, luk øjnene i,
for nu er det Søren der kommer.

Melodi: Niels Clemmensen –

Tekst: Sigfred Pedersen